

نام و نام خانوادگی : محمدعلی شیرزاده پيله رود - ۴۰۴۱۹۸۸۰۲

۱. از نظر شما کودکان و نوجوانانی که در عصر هوش مصنوعی زیست میکنند، چگونه تحت تأثیر ویژگی های این عصر قرار خواهند گرفت؟ از این منظر چه تفاوت هایی با نسل های پیش از خود دارند؟ (در مواردی مانند شکل گیری هویت، تربیت، آموزش، خانواده، جامعه پذیری)

کودکان در قبل تر برای مشکلات باید به افراد مختلف رجوع میکردند (خانواده - دوستان - معلمان) اما در عصر الان نا خودآگاه برای دریافت پاسخ مستقیم به سراغ هوش مصنوعی میروند و از آنجا که هوش مصنوعی سریعاً پاسخ میدهد میتواند به طور غیر مستقیم روی تحمل کودکان برای دریافت پاسخ اثر بگذارد.

از آنجا که هوش مصنوعی ممکن پاسخ کامل درستی ندهد و سازگاری با فرهنگ ، آداب و .. ندارد ممکن است نحوه تربیت و یادگیری کودک را تغییر دهد.

۲. یک نسبت مطلوب میان «کودکان» با هوش مصنوعی چه ویژگی هایی دارد؟
آنان در معرض چه فرصتها و تهدیداتی قرار دارند؟

کودکانی که با هوش مصنوعی صحبت میکنند از آنجا که هوش مصنوعی
قابلیت تشخیص سن را ندارد میتواند آن ها را به جواب های نادرست هدایت
کند

۳. یک نسبت مطلوب میان «نوجوانان» با هوش مصنوعی چه ویژگی هایی دارد؟
آنان در معرض چه فرصتها و تهدیداتی هستند؟

اگر بصورت آگاهانه بتوانند از آن استفاده کنند میتوانند درس ها و
خلاقیات های خوبی از آن یاد بگیرند و یا حتی استعداد های خود را پیدا
کنند، از طرفی دیگر میتواند جواب های نادرست بدهد و آن ها را گمراه
کند

۴. مهمترین الزامات و بایسته هایی که در سیاست گذاری هوش مصنوعی به منظور حمایت از حقوق کودکان و نوجوانان باید مورد توجه قرار گیرند، کدامند؟ (در مواردی مانند حق هویت، حقوق خانوادگی، حق سلامت و رشد، حق تفریح، بازی و ورزش، حقوق فرهنگی، آموزشی و تربیتی، حق امنیت و حفظ حریم خصوصی و ...)

سیاست گذاری هوش مصنوعی باید قبل از هر چیز حفظ هویت، کرامت و امنیت کودکان را تضمین کند تا هیچ داده یا تصویر آن ها بدون اجازه مورد سوءاستفاده قرار نگیرد.

در کنار آن، باید مطمئن شود که این فناوری به رشد سالم، آموزش عادلانه، و فرصت بازی و خلاقیت کمک می کند و جایگزین تجربه های واقعی زندگی نمی شود.

۵. سیاستگذاری در این زمینه در ایران، چه تفاوتها و شباهتهایی با اسناد و سیاستهای جهانی و یا دیگر کشورها خواهد داشت؟

سیاستگذاری هوش مصنوعی در ایران، مثل بسیاری از کشورها، ناگزیر باید بر امنیت داده‌ها، حقوق کودک، سواد دیجیتال و استفاده مسئولانه تأکید کند؛ این‌ها بخش‌های مشترک با استانداردهای جهانی‌اند.

اما تفاوت اصلی آنجاست که ایران باید این سیاست‌ها را با فرهنگ خانواده‌محور، ارزش‌های تربیتی بومی، و حساسیت‌های فرهنگی و اخلاقی خاص جامعه ایرانی هماهنگ کند.

در حالی که اسناد جهانی بیشتر بر آزادی اطلاعات و نوآوری باز تکیه دارند، سیاستگذاری ایران احتمالاً توجه بیشتری به صیانت، کنترل محتوا و حفظ هویت فرهنگی خواهد داشت.

در نهایت، چالش اصلی ایران ایجاد تعادلی است میان همگام بودن با استانداردهای بین‌المللی و در عین حال طراحی چارچوبی که با نیازهای اجتماعی، آموزشی و خانواده ایرانی سازگار باشد.